

Introit: *Kdo doufají v Hospodina, jsou jak hora Sijón: nepohne se, strmí věčně. Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin, nyní i navěky. (Žalm 125, 1-2)*

Píseň 121

Modlitba

Čtení: Marek 6, 31- 44

Píseň 147

Text kázání: Marek 6, 45-56

Bratři a sestry,

chodit s Ježíšem znamená prožívat život plný dobrodružství, plný překvapení, zázraků ale někdy i těžkostí, všelijakých zvratů od zlého k dobrému. Z bezvýchodné situace k radostné naději. To prožívali Ježíšovi současníci, ale můžeme to přece prožívat i my! I nás povolává jako své učedníky a služebníky.

A co to vlastně znamená chodit s Ježíšem? Tak samozřejmě, být Mu na blízku, mít s Ním vztah, dělat to, co On říká, spoléhat na Něho, ctít Ho jako svou autoritu a nechat se Jím poslušně vést. Tyhle věci pochopitelně můžeme vysledovat z příběhů evangelia. Jak s Ježíšem chodili jeho učedníci, co prožívali, čemu je On sám učil, to samé chce vlastně ukázat i nám.

A právě z těch dnešních na sebe navazujících příběhů se dovídáme, že učedníci chodili s Ježíšem po celé krajině, opustili starý způsob života a byli Ježíši nápomocni při šíření Božího království. I od nás se tedy očekává, že se nebudeme vracet ke starému způsobu života, nýbrž staneme se těmi, kteří budu hledat Boží království a otevírat je také pro druhé. A když se podíváme na Ježíše, tak **On neztrácel čas**, ale využíval Ho, co jen mohl, neboť věděl, že přijde čas Jeho odchodu. Hlásal slovo Boží, sloužil nemocným a potřebným, jeden den na jednom místě, další den zcela jinde, a ještě vyučoval učedníky slovem a svým příkladem života. A máme-li my také následovat Ježíše, tak bychom také **neměli promarnovat čas nám svěřený**. To je to první, co si z těchto příběhů můžeme dnes vzít. Nebýt jalovými služebníky. Nezakopat své dary a talenty od Boha, ale naopak je využívat k službě potřebným. Neměli bychom zahálet, neměli bychom jen naříkat a stěžovat si. Naopak máme si uvědomit, že celý náš život by měl být dobrou službou Božimu království. A samozřejmě pokud zůstaneš nečinný, pokud se uděláš jen pro sebe, pak se ti taky bude Ježíš ztěžka hledat. Proč? Protože **Ježíše většinou najdeš tam, kde jsou potřební, hladoví, kde jsou ti, kteří potřebují naši pomoc, slovo povzbuzení, náš zájem**. Najdeš Ho v misii, v budování dobrých vztahů, v činech lásky. Najdeš Ho samozřejmě i v modlitbě a ve společenství, ve sdílení se nad Božím slovem. Ježíš vyučoval a měl čas i sám na sebe a **v noci se o samotě modlil**, aby načerpal. Ovšem nejen proto, aby načerpal sílu pro sebe, ale aby lásku a pokoj, co sám od svého Otce přijímal, dával následně dalším. A tak jako Pán Ježíš nezůstal jen při modlitbách, nebo v synagogách, tak bychom ani my neměli zůstat jen u tohoto. Pak totiž i ta modlitba je velice málo.

Když učedníci chodili s Ježíšem, museli si zvykat také na to, že On tu není jen pro ně. Ale že tak jak slouží On, mají následně sloužit druhým i oni. Že oni sami se mají stát služebníky, nejen těmi, kteří pouze přijímají. A ten příběh nasycení davu je tomu názorným příkladem. Když najednou **na pustém místě** byl pětitisícový dav a **bylo už pozdě, řekli učedníci Ježíši, ať je propustí domů**. Učedníci zde nemají zájem, aby byl nasycen zástup, mají jídla sotva pro sebe, ne pro druhé. A navíc jsou už unaveni, a chtějí mít klid. Nejsme jim někdy podobní? Už ať je konec, ať mám svůj klid? Kristus nás však zde učí něco jiného. Jeho misie je zázračná, protože **ho jímá lítost nad těmi zástupy, protože těm lidem a celé té službě dává celé své srdce, celý svůj život a celý svůj čas**. A to je právě to další, co nás Ježíš chce naučit. Nebudeš-li mít lítost nad hynoucími zástupy, nebudeš-li mít rád lidi okolo sebe, nebudeš-li jim věnovat určitý čas a zájem, nedáš-li do toho srdce, pak se zázrak nestane.

Učedníci v tom příběhu nakonec dali na slova Pána Ježíše, jednali podle Jeho slova a díky tomu se mohli stát součástí velikého Božího zázraku a požehnání. Nasycení 5 000 z pěti chlebů a dvou ryb. To je další, co se můžeme učit od Pána Ježíše. **Spolehni se na Jeho slovo a jednej podle něj**. Pak uvidíš zázraky. To slovo Pána Ježíše: „**Dejte jim jíst vy!**“ je slovem i pro tebe a pro mne. Vidíš kolem sebe hladové po lásce? Vidíš kolem sebe ztracené, osamocené, zarmoucené, nemocné a všelijak jinak potřebné? Vidíš lidi bez naděje? Co v takové chvíli děláš? Sám podléháš skepsi a říkáš si, že jsi na tom hůř než oni? Že máš svých problémů nad hlavu? Že jsi unavený? Anebo se alespoň modlíš za to, aby se to změnilo? Modlitba je důležitá! Je důležitá pro to, aby se otevřelo nebe, aby se otevřela srdce zoufalých, ale je důležitá ještě v jedné věci. Aby se pro tebe stala hnací silou, motorem k pohotovému službě evangelia, k zájmu o druhé, k činům lásky a probouzení víry a naděje skleslých srdcí. Učedníci měli jídla pouze pro sebe, ale na Pánův pokyn je dali k dispozici. Obětovali ho ve prospěch druhých. V čem mi dnes máme nedostatek? V jídle zřejmě ne, ale obětovat svůj čas, svou sílu, své ruce, nohy, ústa, své srdce k šíření Božího království, to je to, oč nás dnes Pán žádá. A dáme-li to třeba někde jen v malém množství, pak přece vidíme zázrak. Úsměv, potěšení, nasycení a vděčnost strádajících.

Na druhou stranu, bratři a sestry, sami jistě víte, že není někdy vůbec jednoduché, např. posloužit tomu, kdo to neocení, nebo kdo je na vás navíc protivný. Sami jistě víte, že i vy jste nedokonalí a mnohdy velmi unaveni, pod tlakem, pod stresem. Každému z nás někdy dojde síla a šťáva. A jistě sis někdy připadal, že jsi na všechno sám, že je tvá práce marná a bezvýznamná. Ten další příběh nám k tomu však chce něco povědět. **Hned nato přiměl Ježíš své učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh k Betsaidě, než on propustí zástup.** Ježíš posílá své učedníky napřed na jiné místo, kde má probíhat další misijní snažení. On je posílá v noci na loď, aby byly včas na tom dalším místě. To je další věc, které nás chce Ježíš naučit. Posílá nás někdy napřed. Připravit situaci, vyrovnat stezku! Navázat nebo urovnat vztahy. Modlit se dopředu za druhé, promyslet misijní projekt, nachystat plán, zajistit co je třeba. Pán říká, *jděte do celého světa, když tě někdo poprosí o košili, tak mu ji dej, když s tebou chce někdo jít míli, běž s ním dvě, nebo začni lidi shromažďovat k modlitbám, začni pracovat s dětmi, běž mezi narkomany, začni se učit cizí jazyk, chci, abys šel na misi, staň se opatrovníkem dítěte, začni chodit do nemocnice, pečuj o nemohoucí apod.* Každý z nás, bratři a sestry, má určité obdarování, má určité schopnosti, a to, k čemu nás Bůh volá, nemusí být nic velkého, ale důležité je, jestli do toho chci dát své srdce a jestli se odvážím. Učedníci se odvážili jet nocí na lodi. Pro ně to nebylo nic nového. Vždyť každý večer vyjížděli na lov ryb. A ani nás Bůh nechce povolávat do něčeho, co nám není vlastní, co neumíme a z čeho máme veliký strach. Nicméně i tak, když víš, že tě Bůh do něčeho volá a ty se snažíš něco pro to dělat, snažíš se např. pro to dílo sehnat další nadšence, nebo nějaké prostředky, i tak může přijít chvíle, že se budeš cítit sám, že ti budou docházet síly. Budeš mít pocit, že bojuješ s větrnými mlýny, že pádluješ proti větru, proti vlnám. A to se přesně stalo učedníkům. **A když nastal večer, byla loď daleko na moři a on jediný na zemi. Spatřil je zmožené veslováním, neboť vítr vál proti nim.** Připadáš si někdy zmožený a unavený? Připadáš si jako ztracená loď uprostřed moře? Zdá se ti, že nikdy nedosáhneš kýženého cíle, že je to příliš náročné? I učedníci to tak měli a v životě to tak chodí. Pán Ježíš nás ale do té naší ztracenosti chce povzbudit. **Ježíš učedníky spatřil na moři, jak jsou zmoženi veslováním.** I tvoji únavu a bezradnost On moc dobře vidí. On vidí, jak se v tom plácáš. On ale také ví, kolik ještě zvládneš, jedno je však jisté, že On k tobě chce přijít právě včas, aby ti pomohl. A samozřejmě taky, když Pán uvidí tvou snahu, tvé jednání oslavit Boha, že do toho dáváš skutečně celé své srdce, pak si buď jist, že Bůh se ke tvé službě, ke tvé práci znovu přízná, a oslaví se na ní. **Tu k nim před svítáním kráčel po moři a chtěl jít dál kolem nich.** Pán kolem nich kráčel před svítáním. Zvláštní čas. Svítání. S novým dnem, po těžké noci, je možno hledat a najít Boží tvář, ve ztišení, v modlitbách. Nový den, nová milost, nový začátek, nová síla. Učedníky ale ani nenapadlo, že by to byl Pán, když kráčel po moři. **Lekli se a křičeli. Zdál se jim jako přízrak.** My se taky někdy bojíme a zkoumáme, zda to či ono je ještě z Boha. Vezměte si, kdysi třeba varhany byly v církvi vnímány jako pekelný nástroj, později kytara, a vidíte, pokud se vše používá k oslavě Boží a vede to ku pokoji, může to být z Boha. **Vzchopte se, nebojte se, já jsem to,** praví Pán i Tobě. Možná už nevidíš ve svém životě žádné východisko, vše ti přijde ztracené, možná přestáváš i věřit Bohu, že může ještě změnit tvou situaci. Možná začínáš pochybovat o tom, jestli tě skutečně na to moře poslal Bůh. Říkáš si, vždyť když by v tom byl Bůh, nebylo by to tak těžké. A vidíš, učedníky poslal a měli to těžké. Je to Bůh! Ovšem pokud tomu nevěříš, pak neuvidíš zázrak. Pokud ale věříš, pusť Pána zpátky na palubu, a On utiší nejen ten protivítr, ale také tě bezpečně dovede k cíli. **Vstoupil k nim na loď a vítr se utišil. I byli celí ohromení úžasem.** V Janově evangeliu bychom se dočetli, že **učedníci chtěli Ježíše vzít na loď.** A právě to chtění, je velice důležité. Jestliže nechceš, aby přišel Kristus do tvého života, do tvého trápení, do tvého jednání, pak možná skončíš vysílen uprostřed moře. Pokud ale chceš, pokud Ho pozveš a předáš mu kormidlo, pak budeš žasnout. Neboť On ti znovu dá sílu všechno zlé překonat. Znovu budeš vidět věci v naději. On promění ve tvém srdci tvé sténání a stěžování v touhu a odhodlání. V radost a naději. Ke skutkům víry. **Jakmile vystoupili z lodi, hned lidé Ježíše poznali, zběhali celou tu krajinu a začali nosit na nosítkách nemocné na každé místo, o kterém slyšeli, že tam právě je. A kamkoli vcházel do vesnic, měst i dvorců, kladli nemocné na tržičky a prosili ho, aby se směli dotknout, byť jen třásně jeho roucha. A kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.** Tohle viděli učedníci, kteří byli s Ježíšem. Nám však Ježíš říká, **uvidíte ještě větší věci.** Pozvi tedy Pána Ježíše, aby uzdravil tvou mysl, a tvé smysly. Aby otevřel tvé oko, aby nevidělo věci tak černě, ale v nádheře Boží. On uzdraví i tvé ucho, aby slyšelo místo tvého stěžování si, hlas Boží, nádherný, čistý a plný svěžesti. On promění tvé kamenné srdce, aby znovu umělo milovat a odpouštět. On naplní i tvá ústa k chvále Boží, místo reptání. On v tobě probudí novou touhu po Bohu, po probuzení, On uschopní tvé tělo, tvé ruce i nohy k činům lásky. Chceš to zažít? Pak se Mu vydej, dej do toho své srdce a vykroč s odhodláním. Amen. Modlitby píseň 421

Slovo poslání: Izajáš 42, 16-20 **Požehnání:** A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 426